

IMATI NEBO U SRCU

Čitajući knjižicu o galebu Jonathanu Livingstonu, američkog autora Richarda Bacha, izazvala me sloboda i let tog neobičnog galeba koji je znao da se može uvijek bolje letjeti i time otvarati, vidjeti nova obzorja. U njegovu letu želio sam sebi, a i vama, posvijestiti jedan uvijek nov, ali uzvišeniji let....

Stari galebovi su mislili da je dovoljno to što imaš i to koliko te oni pouče. A Jonathan je letio i subotom samo da bi ih što više naučio i poučio, da bi razbio strahove od Neba.

Želio je Nebo približiti svakom galebu, da ono što nikada do sada nisu gledali da je tu, da je spreman letjeti za drugoga. Njegov let bijaše izazov za mnoge, a Duh mu je davao snagu i smirenost za zahtjevni i uzvišeni let.

Nisu ga razumjeli, htjeli su da leti njihovim stilom. On je imao svoj. Krila su mu bila od suhoga zlata, slobodna i bez ukočenosti.

Zbog toga što je letio više, što je "zavodio" druge galebove, bio je izbačen iz "jata" koje je već izumiralo sa svojim skućenim i do posljednjeg zareza određenim načinom života. Jonathan je išao dalje... uvijek dalje, najdalje. Bilo mu je teško, jer je gledao kako njegovo jato, kojemu je želio otvoriti prostranstva Neba, umire. I zavoliše ga, i diviše mu se mnogi zbog njegove otvorenosti prema svakome galebu. Slobodu im je otkrio, duboko u njima samima ona je čekala svoj dan, svoj blagdan. Svakim danom, opet i iznova, i kada se dalje ne može kroz puste i guste oblake, on je bio njihov mirni let, odmor i spasenje u posljednja vremena.

Letio je najbolje, najviše - više nego što može ijedan galeb. Dio po dio nebeskih pučina osvajao je lakoćom. Nisu ga zaustavljali ni vjetrovi koji su ga uporno bacali u ponor.

Dobro je znao Jonathan da mora dati mnogo više, da mora otkinuti i posljednje zrno svoga ponosa. I dao je sve što mu je ostalo - život - radi posljednjeg galeba koji će skončati na koncima vremena. Na pustim hridinama on prebiva trajno zbog onih što napustiše mnoga jata koja umiru, zbog onih koji traže način da bi poletjeli slobodno svome Nebu.

A stari galebovi? Ostaše stari i umriješe tako, dok Jonathan, sav u svjetlu, prolazi ispod najljepše duge, u slavi. U njegovim dlanovima počiva povijest

svakoga od nas. Svaki dan, svaki naš korak prema njemu on blagoslivlje svetom Hridi. Raširenih ruku, srca otvorena za svaki naraštaj, čeka neumorno.

Kolikim je generacijama i naraštajima Kristov stoljetni let bio izazov i inspiracija? Godine prolaze a Njegovo svjedočanstvo ne blijedi.

Zar nije vrijeme da na kraju drugog tisućljeća Krist (po)ostane primjer i poticaj svima nama? Jer, imati Nebo u srcu znači odvažno i bez straha letjeti Kristovim letom.

I dok nam hridi morskih obala, raskošnom ljepotom i opojnim mirisom soli, "krade" zov nebeskih visina, ne zaboravimo vapaj duše stvorene za let.

fra Ivan Šipić

